

MIRAVA BOOKS

Світло у вікні навпроти

Таємниця листів із порожньої площі

Українське видання

Безкоштовний уривок

Світло у вікні навпроти

Таємниця листів із порожньої площі

Українське видання · Оновлене видання · жовтень 2026

Міська детективна повість про нічне світло, старий годинник і листи, що пов'язують сьогоднішню площу з її забутим минулим. Десять розділів складають одну історію й читаються послідовно. Усі персонажі та події вигадані; збіги випадкові. Текст і переклади підготовлено з використанням штучного інтелекту.

MIRAVA · Текст і переклад підготовлені за допомогою ШІ.

Зміст

- 01 Вікно о другій
- 02 Годинник, що поспішає
- 03 Листи без адресата
- 04 Порожня квартира
- 05 Сьома хвилина
- 06 Зниклий план
- 07 Людина з візком
- 08 Тунель
- 09 Архівіст і обіцянка
- 10 Площа залишається

Вікно о другій

Лада Черненко працювала над вивіскою пекарні, коли в будинку навпроти засвітилося вікно. На телефоні була рівно друга ночі. Старий будинок стояв порожнім із зими, й Лада спочатку вирішила, що туди повернулися мешканці. Але світло згасло за сім хвилин. Наступної ночі все повторилося, а потім іще раз.

Уранці під її дверима лежав конверт без марки й адреси. Усередині було коротке прохання: «Не дайте зняти старий годинник». На папері проступав круглий слід зубчастого колеса. Одного зубця у відбитку бракувало. Лада поклала лист між двома чистими аркушами, щоб не затерти слід.

На площі вже стояв щит майбутнього торговельного павільйону. Баштовий годинник збиралися демонтувати в п'ятницю, звільняючи місце для нового входу. Лада малювала вказівники для цього проєкту й знала, що стару вежу в документах назвали «окремим декоративним об'єктом». Їй подобалася площа, але самої симпатії було замало для заперечень.

У кав'ярні Ріти Бережної пахло корицею. Ріта теж бачила вікно: після пізнього прибирання вона чекала таксі біля скляних дверей. «Може, сторож?» Лада показала лист. Ріта перестала розмішувати цукор. Її кав'ярня дивилася просто на вежу; у новому проєкті перед вікнами мала з'явитися глуха стіна.

Вони домовилися покликати Тимура Савчука, годинникаря. Лада ще не знала, чи просили її врятувати площу, чи втягували в чужу суперечку. Але хтось вибрав її двері й час, коли місто майже не розмовляло.

Годинник, що поспішає

Тимур відкрив баштовий корпус у присутності міського техніка. Годинник поспішав рівно на сім хвилин: опівдні показував 12:07. На валу заведення залишилися свіжі світлі подряпини. Механізм заводили нещодавно, хоча обслуговувати його до демонтажу не збиралися.

Технік показав униз. Із корпусу виходив старий кабель; на внутрішніх дверцятах збереглася схема з позначенням вентилятора. Тимур сфотографував її. «Годинник колись подавав сигнал іще кудись. Це треба перевірити, перш ніж розбирати». Лада вперше помітила, що нижня частина вежі продовжувалася під кам'яними плитами.

Міський ключ зберігався в архівіста Павла Невського. Той показав його в шухляді та журнал користування. Минулого четверга ключ видавали йому самому для огляду перед виставкою про історію площі. «Я подивився кріплення. Механізму не торкався», - сказав Павло. Можливо, хтось із техніків користувався власним ключем, додав він. Тимур попросив уточнити це за службовими записами.

На столі архівіста лежало важке бронзове колесо, що слугувало прес-пап'є. У нього був відламаний один зубець. Павло притиснув ним розправлений аркуш і написав дату у звичному для архіву порядку: рік, місяць, день. Лада запам'ятала це, бо на своїх ескізах завжди ставила день першим.

«Сім хвилин світла й сім хвилин випередження», - сказала вона на виході. Тимур не всміхнувся. «Збіг можна вигадати. Але сліди на валу справжні». Для початку вони вирішили вимірювати час за телефоном, а не за годинником, якому вже хтось допомагав розповідати іншу історію.

Це безкоштовний уривок. Повна PDF-книга містить усі розділи зі змісту.
Продажі ще не відкриті.